

[Arne Bjerregaard]

faste regler for ydelsesomfang og -størrelse kan føre til en mere passiv holdning over for de tilgrundliggende årsager til, at bistandsydelse må udbetales, og også for, at der måske kan blive en mere passiv holdning til bearbejdningen af den resignation, som vi er nødt til at erkende opstår hos en gruppe af klienter på området.

På den anden side må jeg sige, at selv om jeg har denne frygt, så er det dog mit håb, at de ressourcer, som nu trods alt bliver frigivet ved denne omlægning, vil blive anvendt til at hindre, at folk kommer på bistand, og at de vil blive anvendt til om ikke en bearbejdning af – det er sådan et grimt ord – så i alt fald en hjælp til de klienter, som er kommet på bistanden, således at de kommer ud af bistanden. Altså sådan, at vi reelt bruger ressourcerne og ikke bare siger: ja men nu har vi klaret det; de får, hvad de har krav på, og så opgiver vi det, som er det væsentligste efter bistandslovens grundlæggende idé, nemlig at hjælpe dem, så de kommer ud af bistanden, og andre, så de overhovedet ikke kommer på bistanden.

I tro og håb herpå kan kristeligt folkeparti anbefale lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg synes, hr. Arne Bjerregaard skylder os en forklaring på bemærkningen om, at nu bygger de nye regler på de gode erfaringer med forsøgene, også når vi kigger på klient-siden. Jeg ved godt, at en af de myter, der bliver spredt, er, at dette forsøg har vist, at klienterne er tilfredse, så derfor kan vi nu lovgive på det grundlag, dog med nogle justeringer. Men det passer jo ikke. I referatet af kontanthjælpsmodtagernes reaktion i den rapport fra følgegruppen, som vi har fået – og det er klart, at man kunne forestille sig, at de, der er gået op i hjælp i kraft af forsøget, siger, at det er et fint forsøg, og de, der er gået ned i hjælp, siger, at det er et dårligt forsøg, men hvis vi nu ser væk fra det og kun tager den gruppe, som ikke har oplevet økonomiske ændringer – er der faktisk lige så mange, der er imod forsøgsreglerne, som der er folk, der er for forsøgsreglerne.

Desuden gælder det faktisk, at kontanthjælpsmodtagerne ikke har oplevet, at der er blevet mere tid. Man snakker så meget om

de frigjorte ressourcer, som kan bruges til det ene og det andet, men de, der har fået kontanthjælpen, har ikke opdaget, at der er blevet bedre tid til dem. De har såmænd heller ikke opdaget, at det er blevet lettere at komme til at snakke med en sagsbehandler. Og ser vi endelig på, hvad undersøgelsen viser, så er det vigtigste resultat formentlig, at den synes at vise, at kontanthjælpsmodtagerne gennemgående slet ikke har opdaget, at der er et kontanthjælpsforsøg.

Hvordan kan det så være? Jo, det er klart, for hele systemet er så fuldstændig og aldeles uigennemskueligt for kontanthjælpsmodtagere, at man sagtens kan køre et forsøg og pålægge kommunerne at informere og sådan noget, men det trænger ikke igennem, for folk ved allerede, når de træder ind på kontoret: nu er jeg i et hus, hvor jeg ikke fatter en brik. Der skal meget til for at nedbryde den forestilling, selvfølgelig fordi de gang på gang på gang har oplevet, at de havde ret.

Tilbage bliver så, hr. Arne Bjerregaard, og det er det, jeg godt vil have forklaret: hvad er det for en tilfredshed hos kontanthjælpsmodtagerne, lovforslaget bygger på? Det må vi have at vide præcist, eller også må vi have at vide, at ministeren mener – efter at have snakket med nogle om, hvordan dette her har fungeret – at nu gør vi det bedste for klienterne. Men der er jo dog en forskel.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg sagde for det første, at der var en vis tilfredshed. Jeg sagde for det andet, at forsøget havde løbet i for kort tid til at give et klart billede. Det indrømmede jeg helt og fuldt, og det, jeg bygger på, er, at der en vis tilfredshed. Det bygger jeg på en TV-udsendelse om det. Jeg bygger det på, at visse i alt fald har udtalt sig direkte og indirekte om, at det var en fordel for dem at vide, hvad de nu har krav på og ret til. Det er altså for mange i dag noget væsentligt, at de ved, hvad de kan få. Hr. Tinning har ret i, at når de kommer derop, så aner de fleste af dem ikke en brik om: hvad har jeg i grunden ret til, hvad kan jeg få, skal jeg slås her hver eneste dag for at få den ret, som jeg er i tvivl om hvad er? Nu er ordningen så klar, at de fleste trods alt finder ud af, hvad de har ret til, og derfor er der en vis tilfredshed.